

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Кж1 125/19
Дана: 01.04.2019. године
НОВИ САД

У И М Е Н А Р О Д А

Апелациони суд у Новом Саду у другостепеном кривичном већу састављеном од судије Душана Војновића као председника већа и судија Милорада Дедића, Зорана Париповића, Зденке Стакић и Бранке Банчевић као чланова већа, уз суделовање записничара Љубице Вукашиновић, у кривичној ствари **окривљеног АА** из ... због кривичних дела из члана 114 тачка 11 у вези члана 30 КЗ и др., одлучујући о жалбама ВЈТ у Новом Саду, окривљеног лично и његових бранилаца изјављених на пресуду Вишег суда у Новом Саду К-205/17 од 07.11.2018. године, на седници одржаној дана 01.04.2019. године по члану 417 став 2 ЗКП у присуству заменика АЈТ у Новом Саду Браниславе Инић-Јашаревић и бранилаца окривљеног Дејана Кљајића адвоката из Новог Сада, Боривоја Боровића и Ирине Боровић Муњић адвоката из Београда, једногласно је донео следећу:

П Р Е С У Д У

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈАЈУ жалба окривљеног АА из ... лично, жалба његовог браниоца Дејана Кљајића адвоката из Новог Сада и жалба његових бранилаца Боривоја Боровића и Ирине Боровић Муњић из Београда, па се **УКИДА** пресуда Вишег суда у Новом Саду К-205/17 од 07.11.2018. године, исправљена решењем истог суда К-205/17 од 18.02.2019. године, у погледу кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114 тачка 11 у вези члана 30 Кривичног законика (Службени Гласник РС бр.85/05, 88/05, 107/05, 72/09, 111/09 и 121/12, у даљем тексту КЗ) у стицају са кривичним делом недозвољено држање и ношење оружја из члана 348 став 4 у вези става 2 КЗ описанима у тачки 1 изреке те пресуде, као и у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка, и у том делу предмет враћа на поновно суђење, док се у преосталом делу исте жалбе **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда у неукинутом делу **ПОТВРЂУЈЕ**, а са тим у вези **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** наведена пресуде у погледу одлуке о јединственој казни затвора, тако што Апелациони суд у Новом Саду, узимајући појединачне казне из ове пресуде за кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 у вези члана 278 став 1 КЗ из тачке 2 изреке у трајању од 6 (шест) година, за кривично дело недозвољено држање и ношење експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 2 КЗ из тачке 2 изреке у трајању од 4 (четири) године, за кривично дело недозвољено држање и ношење оружја из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ из тачке 3 изреке у трајању од 2 (две) године и казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци из опозване условне осуде изречене правоснажном пресудом Основног суда у Новом Саду К-838/15 од 30.09.2015. године

као правилно утврђење, применом члана 60 КЗ, окривљеног АА, са генералијама као у првостепеној пресуди, **ОСУЂУЈЕ** на ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА у трајању од 10 (десет) година у коју казну се на основу члана 63 КЗ урачунава време проведено у притвору од 23.05.2017. године па до упућивање окривљеног у Завод за извршење кривичне санкције.

Образложење

Горе наведеном пресудом окривљени АА из ... је оглашен кривим за кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114 тачка 11 у вези члана 30 КЗ за које је утврђена казна затвора од 15 година, за кривично дело недозвољено држање и ношење оружја из члана 348 став 4 у вези става 2 КЗ за које је утврђена казна затвора од 4 године (тачка 1 изреке), за кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 у вези члана 278 став 1 КЗ за које је утврђена казна затвора од 6 година, за кривично дело недозвољено држање и ношење експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 2 КЗ за које је утврђена казна затвора од 4 године (тачка 2 изреке) и за кривично дело недозвољено држање и ношење оружја из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ за које је утврђена казна затвора од 2 године (тачка 3 изреке). Такође је опозвана условна осуда Основног суда у Новом Саду К-838/15 од 30.09.2015. године и узета као утврђена казна затвора од 10 месеци. На основу члана 60 КЗ окривљеном је изречена јединствена казна затвора у трајању од 18 година у којој је урачунато време проведено у притвору. Пиштољ предмет дела из тачке 3 је одузет од окривљеног на основу члана 348 став 6 КЗ. Такође је окривљени обавезан да исплати трошкове кривичног поступка у износу од 176.280,00 динара, коначно оштећени су на основу члана 258 став 4 ЗКП, са имовинскоправним захтевима упућени на парницу.

Ова пресуда је исправљена решењем истог суда К-205/17 од 18.02.2019. године.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- Виши јавни тужилац у Новом Саду због одлуке о кривичној санкцији у погледу искључиво јединствене казне затвора са предлогом да се иста преиначи и окривљени осуди на јединствену казну затвора у дужем трајању;

- окривљени лично због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са предлогом да се иста укине односно да буде ослобођен;

- бранилац окривљеног, адвокат Дејан Кљајић из Новог Сада због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији и трошковима поступка, са предлогом да се иста преиначи и окривљени ослободи кривичне одговорности за кривична дела описана под тачкама 1 и 2 изреке, те да се у односу на тачку 3 преиначи у погледу правне квалификације и осуди за кривично дело из чл. 348 став 1 КЗ, те изрекне минималне казне или да се укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, с тим да је захтевао да окривљени и бранилац буду обавештени о седници већа;

- браниоци окривљеног, адвокати Боривоје Боровић и Ирина Боровић Муњић из Београда због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да се иста преиначи и окривљени ослободи од оптужбе или укине и предмет врати на поновно одлучивање, с тим да су захтевали да браниоци заједно са окривљеним буду обавештени о седници већа.

Одговора на жалбе није било.

Апелациони јавни тужилац у Новом Саду поднеском Ктж 145/19 од 07.02.2019. године је предложио да се усвоји жалба ВЈТ у Новом Саду и побијана пресуда преиначи тако што ће суд окривљеног осудити на јединствену казну затвора у дужем трајању а да се жалба окривљеног и његових бранилаца одбију као неосноване.

Апелациони суд у Новом Саду је на седници већа одржаној по чл. 447 став 2 ЗКП, у присуству заменика АЈТ у Новом Саду Бранислав Инић Јашаревић и бранилаца окривљеног Дејана Кљајића из Новог Сада и Боривоја Боровића и Ирине Боровић Муњић адвоката из Београда (присуство окривљеног није обезбеђено обзиром да се исти налази у притвору и да веће није оценило да је његово присуство неопходно за разјашњење ствари), па је испитујући побијану пресуду у складу са одредбом чл. 451 став 1 Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13 и 55/14 у даљем тексту ЗКП), у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, по оцени жалбених навода и предлога утврдио да су жалбе окривљеног и његових бранилаца делимично основане, док је жалба ВЈТ у Новом Саду беспредметна.

Основано се жалбама окривљеног и његових бранилаца напада чињенично стање утврђено и описано у тачки 1 изреке и у одговарајућем делу образложења пресуде тако што се указује да утврђивање идентитета извршиоца кривичног дела из ове тачке у личности окривљеног није довољно поуздано. Наиме, да је управо окривљени лице које је критичном приликом носио аутоматски пиштољ ... тзв. ... калибар 7,65 мм и из њега испалио 12 хитаца на наведена оштећена лица која су седала у башти пицерије ... у ..., првостепени суд, према разлозима датим на странама 35 – 36, утврђује искључиво на основу ДНК трагова на 3 чауре са лица места установљеним биолошким вештачењем путем Биолошког факултета у Београду – Центар за хуману молекуларну генетику и вештака др Душана Кецкаревића (налаз и мишљење свестрано приказани и анализирани на странама 32 – 35 пресуде). Оно што је проблем са овим доказом јесте чињеница да је на лицу места неспорно пронађено и затим подвргнуто ДНК анализама укупно 12 чаура метака испалених у предметном нападу, те да су ДНК трагови окривљеног пронађени само на 3 чауре: на чаури означеној број 9 ДНК профил који искључиво припада окривљеном, те на чаурама број 1 и 7 трагови чији је већински доприносилац окривљени. Овакво стање материјалних трагова са степеном вероватноће назначеним у налазу вештака свакако повезују окривљеног са 3 метка од којих те чауре потичу, али по мишљењу овог суда обзиром на одсуство било каквих трагова окривљеног на осталих 9 чаура за сада не може бити довољно да се до степена извесности, дакле ван разумне сумње, одбаци одбрана окривљеног да је он са ова 3 метка дошао у контакт приликом набавке муниције од непознатих лица а не у вези учешћа у догађају из тачке 1 изреке. Такво спорадично и делимично контактирање окривљеног са муницијом која је употребљена у предметном нападу објективно дозвољава извесну могућност да је у питању био само контакт на начин како се то окривљени брани, а онда се тешко може говорити о пуној извесности у смислу чл. 16 став 4 ЗКП. У принципу ако је окривљени био тај који је пред напад стављао метке у аутоматски пиштољ из којег ће потом ти метци бити испалени у догађају описаном у тачки 1 изреке, онда су његови трагови морали остати на свим метцима уколико није користио рукавице или сличну заштиту. Уколико извршилац јесте користио заштиту онда су ДНК трагови на 3 метка настали раније неком другом приликом на неизвестан начин и тешко могу бити доказ који терети окривљеног. Наравно, при томе треба имати у виду и то да га нико од бројних сведока оштећених и других очевидаца није

препознао као нападача из тачке 1 изреке, шта више сведок – оштећени ББ и сведок ВВ су се изјаснили да окривљени не личи на нападача.

Такође се жалбама бранилаца Боривоја Боровића и Ирине Боровић Муњић адвоката из Београда и окривљеног лично с правом доводи у питање утврђење суда да је свих 12 хитаца испалењено у правцу оштећених лица, на чему се иначе и гради директан умишљај да се сва та лица лише живота. Према криминалистичко-техничкој документацији Полицијске управе Нови Сад (листови 10 – 57 истражног списка) и комбинованом балистичко-трасолошком и судско-медицинском вештачењу вештака Дејана Белића и др Игора Веселиновића (листови 387 – 398 истражног списка) са допуном (листови 155 – 166 првостепеног списка) од ових 12 хитаца (по оштећењима на згради пицерије означени бројевима 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24 и 30 у криминалистичко-техничкој документацији налазима вештака) путања јединог хица који је погодио неког од оштећених у виду прострелне ране главе и завршио у зиду пицерије (оштећене означено бројем 22 на фотографијама 42 - 45 поменуте криминалистичко-техничке документације) била је приближно паралелна са тлом док су сви остали хици имали благу узлазну путању (ипак на фотографијама 42 и 44 је видљиво да је оштећење на зиду означено бројем 20 чак ниже од оштећења бр. 22, што захтева додатно објашњење вештака о путањи тог хица), шта више да су два хица (означени бројевима 24 и 30 скице документације) завршили у стану на првом спрату изнад пицерије. Уважавајући објашњење вештака да овакав распоред погодака није неуобичајен за наведену врсту оружја, нарочито код пуцања рафалном палбом где услед одређених разлога долази до померања и одскока оружја на горе и у страну што даље доводи до расипања погодака, овај суд је мишљења да је ипак од вештака требало тражити да се на бази свих познатих параметара (висина позиција оружја из којег се пуца, висина главе оштећених лица у седећем положају и висина оштећења проузрокованих испалених хицима на зиду зграде пицерије) што приближније изјасне о путањи свих испалених хитаца у односу на оштећене, посебно о висини – удаљености тих путања у односу на главе тих лица. На основу тих података првостепени суд би био у прилици да се сасвим аргументовано одреди у погледу облика кривице нападача приликом извршења кривичног дела из тачке 1 изреке.

Неосновано се жалбом окривљеног лично и жалбама његових бранилаца побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у погледу кривичних дела описаним у тачки 2 изреке где се наводи да је окривљени критичном приликом у ... испред угоститељског објекта ... способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и хтео његово извршење, опште опасном радњом и опште опасним средством изазвао опасност за живот и тело људи и имовину већег обима, олако држећи да неће наступити тешка телесна повреда неког лица, на тај начин што је пришао паркираном возилу ... регистарске ознаке ... власништво оштећеног ..., те испод задњег дела возила бацио ручну дефанзивну бомбу ... коју је претходно активирао, а коју експлозивну направу је неовлашћено носио што је противно чл. 5 Закону о оружју и муницији, јер набављање, држање и ношење тог оружја грађанима није дозвољено, те је услед експлозије наведено возило оштећено, док су двоје пролазника задобили телесне повреде и то оштећени ГГ описану тешку телесну повреду и оштећена ДД описане лаке телесне повреде, којом приликом су оштећена и прецизно назначена путничка возила власништво одређених правних и физичких лица, чија је укупна тржишна вредност преко 1.200.000,00 динара, при чему је окривљени био свестан да је његово дело забрањено.

Утврђујући ове чињенице првостепени суд се на странама 47 – 48 своје одлуке позвао на налазе и мишљење Биолошког факултета у Београду – Центар за хуману

молекуларну генетику од 19.07.2013. године и 14.06.2017. године према којима је окривљени АА већински доприносилац ДНК трага бр. 1 на вертикалном делу „кашике“ ручне бомбе, која је пронађена на лицу места где је неспорно дошло до експлозије ручне бомбе заједно са другим деловима експлодиране бомбе, и искључиви оставилац ДНК трага бр. 2 на хоризонталном делу исте „кашике“, при чему је изнео прихватљиву анализу и оцену овог доказа. Имајући у виду, за разлику од ситуације са траговима у тачки 1 изреке, овако изражени интензитет ДНК трагова окривљеног на делу експлодиране бомбе који је кључан за њено активирање, као и чињеницу да у овом случају окривљени нема никакво објашњење одакле његови трагови на тој бомби ако није учествовао у њеном активирању обзиром да је у својој одбрани тврдио да никада није набавио и поседовао овакво средство, и овај суд је мишљења да дотични трагови представљају необорив и недвосмислен материјални доказ да је управо окривљени АА непосредно изазвао експлозију ручне бомбе критичном приликом. Присуство ДНК трага још једне или две особе на вертикалној површини „кашике“ никако не може имати значај који му придају жалбе одбране обзиром на објашњење вештака на главном претресу да су ти трагови „у изузетном минимуму у односу на материјал АА“, те да је, иако се редослед наношења трагова у мешовитом трагу не може утврдити, непобитна чињеница да биолошки трагови деградирају у времену због чега се очекује да свежи трагови буду јачег интензитета. У таквој ситуацији „изузетан минимум“ трага неке друге особе поред већинског трага окривљеног на једној површини дела бомбе и искључивог трага окривљеног на другој површини истог дела ни у ком случају не може произвести разумну сумњу у погледу закључка да је он био тај који је активирао бомбу.

С тим у вези треба указати да је вероватноћа случајног поклапања профила за наведене трагове, назначена у налазу вештака Биолошког факултета у Београду (1 у 2,99 x 10 на 16 несродних мушких особа) искључиво теоријске природе и без икаквог стварног значаја, због чега оспоравање поузданости овог доказа у жалбама одбране није основано. Надаље, истицање у овим жалбама да се може радити и у о сроднику окривљеног није спојиво са децидним закључком вештака (страна 3 налаза од 14.06.2017. године) да је управо окривљени АА оставилац односно већински доприносилац дотичних трагова. Ни изнета одбрана самог окривљеног ни на који начин не указује на било какву могућност да је са овим догађајем умешан неки његов рођак.

Неосновано се жалбом браниоца Кљајића побија првостепена пресуда у погледу кривичних дела из тачке 2 тако што се истиче да суд, иако начелно прихвата као истинит, није узео у обзир исказ сведокиње ЋЋ, према коме исказу онако како га одбрана интерпретира окривљени није оно лице које је она описала у својој изјави новинарима, те да је стога нејасно на основу ког доказа је суд донео осуђујућу пресуду. Наиме ова сведокиња, иначе предложена до стране одбране, је на главном претресу од 12.07.2018. године објаснила да је она критичном приликом видела високог плавог мушкарца светлих очију са белим рукавицама, да је о томе причала новинарима и да то није био окривљени кога види у судници, али да не може да тврди да је то лице које је описала новинарима извршило неко кривично дело јер га није видела на лицу места. Потом је на питање окривљеног појаснила да је то лице видела после експлозије, да не зна из ког правца је наишло то лице, да ли из правца где је била експлозија или из неког другог правца, да је било још лица која су се удаљавала и да не може да каже да ли је још неко од тих других лица имало качкет. Из овога је јасно да сведокиња дотично лице, које се по њеном опису разликује од окривљеног, у суштини не повезује са изазивањем експлозије, да је самим тим њен исказ ирелевантан у овој ствари и да је само на основу конфузно објављене њене изјаве у штампи непотребно испитана у поступку.

Насупрот наводима жалба бранилаца Боровић Боровоја и Ирине Боровић Муњић, овај суд налази да је у тачки 2 изреке побијане пресуде сасвим јасно наведено да су од стране окривљеног остварена оба облика радњи извршења дотичног дела која су у члану 278 став 1 КЗ алтернативно постављена: дакле коришћење опште опасног средства, што ручна бомба неспорно јесте, и истовремено предузимања опште опасне радње - изазивање експлозије активирањем те ручне бомбе. Наравно, у складу са правилима о идеалном привидном стицају постоји само једно кривично дело. Исто тако, браниоци нису у праву ни када у својој жалби тврде да је из чињеничног описа у тој тачки изреке нејасно да ли се последица састоји у наступелој телесној повреди или у имовинској штети, имајући у виду да се последица основног облика кривичног дела из поменуте одредбе састоји у изазивању опасности (конкретна опасност) било за живот и тело људи, било за имовину већег обима, које последице су у конкретном случају несумњиво остварене већ самим тим што су два лица задобила телесне повреде односно 10 возила је претрпело материјалну штету према исказима оштећених власника, док се последица тежег облика тог дела (члан 288 став 1 КЗ) састоји у наступању тешке телесне повреде за једно лице, које повређивање овде није спорно. Све ове околности прецизно су описане у изреци и у чињеничном стању пресуде. Из формулације правног закључка „олако држећи да неће наступити тешка телесна повреда неког лица“ и описаних стварних околности догађаја (током поподнева на улици великог града као што је ..., близина угоститељског објекта, близина најмање два лица и бар 10 путничких возила) садржаним у тачки 2 изреке, несумњиво произилази да је окривљени у односу на тежу последицу поступао са свесним нехатом, за разлику од последице основног дела где је поступао са директним умишљајем („свестан свог дела и хтео његово извршење“ са описом активирања бомбе и бацања под возило).

Неосновано се у жалби истих бранилаца напада првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка тако што се истиче да у њој нису дати разлози о томе како је утврђено да је укупна вредност возила 1.200.000,00 динара и да се ради о ручној бомби. Пре свега треба рећи да окривљени и његов бранилац на припремном рочишту и током читавог главног претреса ни у једном моменту нису оспоравали ове чињенице из оптужбе, па самим тим првостепени суд у смислу члана 428 став 8 у вези члана 83 став 3 ЗКП није ни имао обавезу да исте посебно образлаже. Ипак, утврђујући чињенично стање, па и ове чињенице, исти суд се позвао на записник о увиђају истражног судије Вишег суда у Новом Саду од 27.06.2013. године и криминалистичко-техничку документацију Полицијске управе Нови Сад од истог датума одакле произилази да се ради управо о ручној бомби, и на исказе сведока – представника ... ЕЕ и сведока – оштећеног ЖЖ одакле произилази да већ стварна штета на само два возила ... рег. ознаке ... и ... рег. ознаке ... премашује назначени износ од 1.200.000,00 динара, те да поготово то важи када се узме вредност возила пре оштећења и то свих 10 возила као вредност угрожене имовине. На ове доказе окривљени и његов бранилац нису у првостепеном поступку ставили никакве примедбе нити су предлагали контра доказе, па је апсурдно сада у жалби ове чињенице доводити у питање.

Неслагања око презимена оштећених ЖЖ и ЗЗ на коју се указује истом жалбом, нису од значаја за испитивање законитости и правилности пресуде обзиром да је потпуно јасно, па и браниоцу, о којим лицима и возилима се ради. То исто важи и за питање власништва једног од оштећених возила ... рег. ознаке

У погледу жалбених навода да се у образложењу првостепене пресуде не обрађују чињенице које се односе на место, време и начин извршења дела из члана 348 став КЗ из тачке 2 изреке пресуде, да образложење не садржи ниједан навод који се тиче извршиоца тог дела и да нема разлога о умишљају, треба пре свега рећи да су оба

кривична дела из ове тачке по природи ствари у тој мери међусобно повезана да се околности у погледу места, времена и радњи извршиоца у највећој мери тичу и једног и другог кривичног дела. Дајући аргументацију за околности извршења кривичног дела из члана 288 став 1 у вези члана 278 став 1 КЗ првостепени суд је изнео разлоге и за ово друго кривично обзиром да је изазивање опасности извршено управо средством односно оружјем које је неовлашћено ношено. Утврђујући да је управо окривљени био то лице које је на описани начин изазвало опасност критичном приликом суд је самим тим утврдио да је он и носио оружје којим је опасност изазвао. Стога се разлози и околности о којима говоре браниоци налазе на странама 33 - 35 и 37 -49 побијане пресуде, па се и ови жалбени наводи показују неоснованим.

Истом жалбом првостепена пресуда се побија и у погледу тачке 3 изреке због битне повреде одредаба кривичног поступка тако што се истиче да је у том делу изрека неразумљива јер се у чињеничном опису каже да је окривљени неовлашћено носио ватрено оружје и муницију а онда се то квалификује као кривично дело недозвољено држање и ношење оружја, као и да дело са оваквим називом не постоји у Кривичном законнику. Међутим, другостепени суд не може прихватити овакав формалистички приступ одбране обзиром да је евидентно да се законски назив кривичног дела из члана 348 КЗ састоји из више радњи које су, као и у законском опису дела, постављене алтернативно (недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја) тако да дело постоји ако је учињена макар и једна од тих радњи, с тим да се у чињеничном опису оптужбе и пресуде наводи само она алтернација која је остварена док се остале изостављају. У судској пракси постоји тенденција да се ради избегавања неспоразума и у називу дела изоставе радње које у конкретном случају нису остварене, но у сваком случају потпуно је јасно о којем се кривичном делу ради.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног истиче да се у пресуди не наводи како су утврђени време, место и начин извршења овог кривичног дела (описано у тачки 3 изреке), те да се као датум извршења наводи ... године док записник о претресању возила у којем је пронађено дотично оружје из ове тачке изреке и потврда о одузимању оружја носе датум ... године. Наиме, на странама 49 - 50 своје одлуке првостепени суд се позвао не само на записник о претресању изнајмљеног возила марке ... од... године (лист 151 истражног списка) и на потврду од истог датума о одузимању дотичног пиштоља и уговора о најму возила (листови 147-148 истражног списка), одакле се види да је у возилу које је окривљени изнајмио ... године и користио га пронађен тај пиштољ следећег дана ... године, већ и на његово признање да је заиста поседовао тај пиштољ, да га је дана ... године ставио у изнајмљени ауто и тако га носио тог дана по И заиста из одбране окривљеног је видљиво да околности времена, места и начина извршења овог дела у суштини нису спорне, осим што се окривљени бранио да је имао намеру да наредних дана пиштољ преда надлежном државном органу у склопу акције легализације оружја, што првостепени суд с правом није прихватио о чему је дао релевантне разлоге. У вези датума извршења дела и датума одузимања оружја објашњење произлази из одбране окривљеног: при крају тог дана ... године у којем је у изнајмљеном возилу носио овај пиштољ он је био насилно отет од стране непознатих лица која су га угурала у своје возило и одвезли, да би током ноћи ... на ... године био ослобођен од стране полиције, тако да је претресање његовог изнајмљеног возила у којем је остало оружје било извршено током ... године у ... часова. Разлика у серијском броју пиштоља у записнику о претресању и у потврди су очигледна омашка.

Без значаја је околност на коју се указује овом жалбом да је са поменутом отмицом повезан полицајац који је учествовао у вршењу увиђаја у вези догађаја из

тачке 2 изреке, обзиром да су тај догађај и увиђај претходили отмици неколико година и да се тада то још није повезивало са окривљеним.

У погледу навода у жалби да првостепени суд није путем неуропсихијатријског вештачења проверио урачунљивост окривљеног, треба рећи да је исти неоснован обзиром да током читавог првостепеног поступка урачунљивост окривљеног ни једном околношћу није била доведена у питање, такве околности се ни сада у жалби не истичу, нити је одбрана на припремном рочишти и на главном претресу то истицала као спорно и стављала одговарајуће доказне предлоге.

Конечно, другостепени суд није прихватио правно схватање изнето у жалби браниоца Дејана Кљајића да овде није у питању ношење већ држање оружја обзиром да је пиштољ пронађен у путничком возилу. Наиме, по мишљењу овог суда ношење оружја је могуће не само у џепу или за појасом, већ исто тако и у возилу којим се носилац превози, тим пре што је у питању изнајмљено возило предвиђено за краткотрајну употребу од неколико дана.

Разматрајући одлуку о утврђеним појединачним казнама у првостепеној пресуди у дело који није укинута на основу жалби браниоца, другостепени суд је нашао да су у тој пресуди узети у обзир и на прави начин цењене све околности које су од утицаја на врсту и висину казни, те да су утврђене казне за дела из тачки 2 и 3 изреке адекватне личности окривљеног и тежини тих дела. У том смислу од значаја је чињеница да је окривљени до сада два пута осуђиван и то оба пута за кривично дело са елементима насиља као и једно од кривичних дела из тачке 2 изреке за које му се сада суди. Обзиром да санкције изречене у тим осудама (затвор од 6 година и условна осуда) нису оствариле своју сврху у односу на понашање окривљеног да више не врши кривична дела очито му је било неопходно утврдити строжије казне затвора, како је то првостепени суд то и учинио. Исто тако није за очекивати да ће се остварити циљеви генералне превенције ако се двоструком повратнику сада за тешка кривична дела изриче блага санкција.

Обзиром на изнето Апелациони суд у Новом Саду је нашао да је због погрешно утврђеног чињеничног стања у делу тачке 1 изреке првостепене пресуде потребно одредити нови главни претрес пред првостепеним судом, те је на основу члана 458 став 1 ЗКП у том делу усвојио жалбе окривљеног и његових браниоца и првостепену пресуду укинуо док је у преосталом делу исте жалбе одбио и пресуду потврдио на основу члана 457 ЗКП, с тим што је било нужно пресуду преиначити када се ради о јединственој казни затвора обзиром да за сада више не постоје појединачно утврђене казне за два кривична дела из укинуте тачке 1 изреке које су у првостепеној пресуди улазиле у састав изречене јединствене казне затвора од 18 година. Вршећи преиначење првостепене пресуде у овом смислу на основу члана 459 став 1 у вези чл. 451 ст. 2 тач. 1 ЗКП овај суд је, узимајући појединачне казне за кривична дела из тачки 2 и 3 изреке првостепене пресуде као правилно утврђене као и казну затвора из опозване условне осуде изречене назначеном правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду, применом члана 60 КЗ окривљеном АА изрекао јединствену казну затвора од 10 година сматрајући да је оваква казна адекватна личности окривљеног и тежини и бројности кривичних дела која су обухваћена том казном.

Усвајањем жалбе окривљеног такође је побијана пресуда укинута и у делу трошкова кривичног поступка обзиром да се првостепени суд, иако је утврдио да је окривљени лице без занимања и без имовине, да живи у ванбрачној заједници и да је отац једног малодобног детета, није бавио питањем да ли и колике приходе остварује и

да ли постоје услови из члана 264 став 4 ЗКП за његово ослобођење од обавезе накнаде трошкова кривичног поступка који су иначе прилично високи.

Жалба ВЈТ у Новом Саду је беспредметна имајући у виду да се иста односи искључиво на одлуку о изрицању јединствене казне затвора од 18 година и да сада таква казна не постоји.

У односу на кривична дела из укинутог дела побијане пресуде, првостепени суд ће у новом поступку извести све одговарајуће доказе и водећи рачуна о ономе што је претходно речено у овој одлуци донети нову, закониту и правилну одлуку. О трошковима поступка суд ће одлучивати на сходан начин водећи рачуна о одредби из чл.264 ст.2 ЗКП.

На основу свега изнетог одлучено је као у изреци.

Записничар:

Љубица Вукашиновић

Председник већа-судија:

Душан Војновић, с.р.
зто: